

Radnai István

Tavaszi tüszentése

véremet hígítja roppant tavasz
gerinc-ágban csigolyám roppan
a végtelen erő kezére adnak
már szaporodni nem kész

hervatag virágként
a rügy megfázik piros sapkáját veszve
vérbarkás kívül-belül orromon
szimatolják kapcáját bakának

nem vagyok úr és nekem se parancsol
csak a fakadó élet gennyesebe
melyből az áfiumot kimondani vélem
vigyázz a szó tolladon alvad

kicsiny levél a még kisebb rügyből
barkád s pora ereszkedik
vad pusztai bibékre hullva
sirat a magzat siratnak asszonyok

hogyan is bújtam meg istápoló tavaszba
néha úri kertész fehér vagy zöld köpenyben
olvasóm szemreit leválogatja
több ennyi hiszekegyből mint elég

és még kapaszkodom hittel a tavaszba
mint orrom vére esőz a patak
köveket torlaszt és visszahull magába
kicsit könnyelmű azonossága ugyanaz

virágnyelven keservem mesélem
kétlaki páromé a másik rügy
fakasztana életerejére virágot
meddő az hiába ölelem

az egész sirámot kenném a tavaszra
az egész fájdalom a tengerszint felett
néhány millibár két lépés lakásom
a gyök nem enged ideköt

korhad a geszt vad csontom fehérlik
ing nadrág kéreg lassan elhagy
törzsem a fűrész gallyamat kazánba
amit a tavaszi napfény gyújtna meg

rüggyel kezdtem osztódó hólyagsíra
nememről nem gondolkodom nem csábít
asszonyok ölében kicsi angyal
véremre nem szárad pipacsszoknya

a rüggyel kezdtem füstöt ad a lusta nedvkeringés
füstbúcsú a győzedelmi fáklya

Rozsdálló roskadt vágyak

szerelemcselédek szoknyák fáradt korca
összeesnek összesimulnak a ráncok
őszi szélben a szerelem is borzas
megereszkednek mint felhők az erények

diófa alatt rég kivágták s a bor lőre
ahol valaha a pohár tükrén árnyék táncolt
panelek ásítanak banyányi rémek

s foghíjas szájuk mindahány ablak
szánalmas pincék övék a hatalom
köpnek s köpetben úszik a paplak
a dicsőség kutyaszarból nem rakás halom

és amikor eljön az öröklakás ideje szövetkezz
a bonckés alá valódból nekivetkezz

(ajtódon kopogtat október s két ellentétes forradalom)



Nagy János: A pásztor (fa, életnagyság)